

בית משפט השלום בראשון לציון

תא"מ 20-06-2236 סנדר נ' באג מולטיסיסטם בע"מ

לפני כבוד השופטת כרמית בן אליעזר

גיא סנדר
ע"י ב"כ עו"ד תום שנפ

תובע

נגד

באג מולטיסיסטם בע"מ
ע"י ב"כ עו"ד רונית קרן הר זהב

נתבעת

פסק דין

1. תביעה שהגיש התובע לקבלת פיצוי סטטוטורי בהתאם לסעיף 30א לחוק הבזק (תקשורת ושידורים), תשמ"ב – 1982 (להלן: החוק), בגין משלוח דברי פרסומת ("ספאם").

עפ"י הנטען בכתב התביעה, עובר ליום 12.8.19, קיבל התובע מן הנתבעת 15 הודעות פרסומת באמצעות דואר אלקטרוני. במועד זה, פנה התובע בכתב לכתובת דואר אלקטרוני אשר הייתה רשומה בהודעות שנשלחו לו, וביקש למחוק אותו מרשימת התפוצה ולא לשלוח לו יותר פרסומות (להלן: בקשת ההסרה). על אף האמור, המשיכה הנתבעת לשלוח לתובע הודעות פרסומת, ועד ליום 31.3.20, מועד בו פנה באמצעות מכתב התראה מעורך דין, שלחה לו עוד 25 הודעות פרסומת. לאור האמור, עתר התובע לפסיקת הפיצוי הסטטוטורי הקבוע בחוק בסך 1,000 ₪ עבור כל דבר פרסומת, וסה"כ 40,000 ₪.

בכתב ההגנה טענה הנתבעת כי התובע הסכים, בשנת 2013, לקבלת דברי פרסומת, ולפיכך יש לדחות את תביעתו בכל הנוגע ל – 15 ההודעות הראשונות. עוד טענה הנתבעת, כי אי הסרת התובע מרשימת התפוצה בעקבות פנייתו ביום 12.8.19 מקורה בטעות. עם זאת, טענה הנתבעת כי התובע יכול היה בקלות יחסית לפנות פעם נוספת כדי לדאוג לתיקון הטעות ולהסרתו מרשימת התפוצה, וכי התובע נהג בחוסר תום לב, ולמעשה המתין להצטברות מספר רב של הודעות על מנת להגיש תביעתו זו.

לאחר שנתתי דעתי לטענות הצדדים מצאתי לקבל את התביעה בחלקה, כפי שאפרט בקצרה להלן.

בית משפט השלום בראשון לציון

תא"מ 20-06-2236 סנדר נ' באג מולטיסיסטם בע"מ

2. ראשית יצויין, כי בכל הנוגע לטענת הנתבעת כי התובע הסכים (בחודש נובמבר 2013) לקבלת דברי פרסומת נחה דעתי כי טענה זו הוכחה במאזן ההסתברויות.

הנתבעת עמדה על כך שעקב החלפת מערכת המחשוב בסוף שנת 2014, לא עלה בידיה להתחקות אחר הבקשה המפורשת של התובע, אך היא צירפה אסמכתא המעידה על כך שעפ"י החיווי הקיים במחשביה אכן הסכים התובע לקבלת דברי פרסומת (נספח 4 לכתב ההגנה). לא מצאתי ממש בטענת התובע כי מדובר בראיה שהיא בגדר עדות שמועה. מדובר בפלט מחשב שהוא רשומה מוסדית, ולא מצאתי רבותא בכך שמי שהפיקו לא היה העדה שהעידה לפניי אלא אדם אחר (אשר ותיק הרבה פחות ממנה בנתבעת ובקי הרבה פחות ממנה בפרטים), אשר לא זומן להעיד. על כך יש להוסיף, כי בכתב התביעה אשר נתמך בתצהיר התובע, לא שלל התובע את האפשרות כי הסכים לקבלת דברי פרסומת מהנתבעת (טען כי אינו זוכר), ולפתע פתאום, בעדותו לפניי, היה נחוש ונחרץ הרבה יותר בכך שלא הסכים, באופן המעלה תהיות, ומכל מקום לא עורר את אמוני. עוד יש לציין, כי גם עצם העובדה שהתובע קיבל דברי פרסומת מן התובעת משך שנים אחדות (לכל הפחות משנת 2014, אף אם בשנים הראשונות קיבל הודעות ספורות בלבד), אשר את חלקן פתח (ראו עדות עדת הנתבעת, אשר הייתה מהימנה עליי, עמ' 5, ש' 1-2), מחזקת את המסקנה כי התובע ידע והסכים לקבלת דברי דואר, ולא בכדי לא הזדעק קודם לכן. אציין, כי משמעות טענת התובע היא כי למעשה הנתבעת זייפה את המסמך שצורף כנספח 4 לכתב ההגנה ונציגתה עמדה ושיקרה באולם בית המשפט ביחס למהותו, ואפשרות זו אינה מתקבלת כלל על דעתי ואני דוחה אותה מכל וכל.

לאור האמור, אני קובעת כי הוכח במאזן ההסתברויות, כי התובע נתן הסכמתו למשלוח דברי פרסומת, ולפיכך דין תביעתו ביחס לדברי הפרסומת שנשלחו לו עובר לבקשת ההסרה - להידחות.

3. אשר לתביעת התובע בגין 25 דברי הפרסומת אשר נשלחו לו לאחר בקשת ההסרה, ועד לפניית בא כוחו ביום 31.3.20 (אין חולק, כי מייד לאחר פניית בא כוחו, הוסר התובע מרשימת התפוצה ולא קיבל עוד דברי פרסומת מהנתבעת - עמ' 4 לפרוטוקול, ש' 17-14) - אין חולק, כי ביחס להודעות אלו הפרה הנתבעת את הוראות החוק.

הנתבעת טענה כי הדבר אירע בשל טעות אנוש, אשר לא עלה בידי נציגתה להסביר במדוייק את מהותה בעדותה לפניי. לא מצאתי חשיבות או משמעות מיוחדת למקורה של אותה טעות, שעה שמחד גיסא, לא יכולה להיות מחלוקת על כך שאף אם התרחשה טעות או תקלה אין הדבר פוטר את הנתבעת מאחריות לפי החוק; ומאידך גיסא, אף כי לעניין זה

בית משפט השלום בראשון לציון

תא"מ 20-06-2236 סנדר נ' באג מולטיסיסטם בע"מ

משמעות ביחס לגובה הפיצוי שייפסק לפי שיקול דעתו של בית המשפט, לא מצאתי כי לעניין זה יש נפקות כלשהי לשאלה באיזה סוג של טעות מדובר. הספקולציה שהועלתה בסיכומי התובע (עמ' 9 לפרוטוקול, ש' 9-11) לפיה אין מדובר בטעות אלא כי מאן דהוא אצל הנתבעת ביקש להתנכל לתובע, אינה מתקבלת על דעתי כלל וכלל ואני דוחה אותה.

על תום ליבה של הנתבעת, ועל כך שמדובר בתקלה, יעיד גם נספח 7 לכתב התביעה, שהוא רשימה של לקוחות שהוסרו מרשימת התפוצה בתאריך הרלוונטי.

4. אין בידי לקבל את טענת הנתבעת כי יש טעם לפגם שהתובע לא לחץ על קישור הסרה אלא שלח את בקשת ההסרה באמצעות דואר אלקטרוני.

ודוק. להבדיל ממקרים אחרים שהתעוררו בפסיקה, שבהם נשלחה בקשת ההסרה, ביוזעין או שלא ביוזעין, לכתובת שהיא כתובת לא פעילה לקבלת דואר, או לכתובת שלא זו תכליתה – בענייננו שלח התובע את בקשת ההסרה לכתובת אשר צויינה במפורש בדבר הפרסומת ככתובת תקפה למשלוח בקשות הסרה. בכך בוודאי אין למצוא כל טעם לפגם.

אף אין בידי לקבל את טענת הנתבעת, כי העובדה שהתובע לא ביקש פעם נוספת, בסמוך לאחר שגילה שהוא עדיין מקבל דברי פרסומת, את הסרתו מרשימת התפוצה, והמתין להצטברות מספר רב של דברי פרסומת, עולה כדי "חוסר תום לב קיצוני", כטענת הנתבעת.

זכותו של התובע לעמוד על זכויותיו, והעובדה שהוא עורך דין אינה גורעת מזכות זו, וכך אף לא העובדה שהוא הגיש 2-3 תביעות ספאם (ייצוגיות) בעבר. ציפיית התובע כי מייד לאחר שביקש הסרתו מרשימת התפוצה יפסיק לקבל דברי דואר – היא לגיטימית, ומקובלת עליו בעניין זה טענת בא כוח התובע כי התובע לא צריך "לרדוף" אחרי הנתבעת כדי שתפסיק לשלוח לו ספאם.

יחד עם זאת, ואף כי איני סבורה כי התנהלות זו של התובע עולה כדי חוסר תום לב, ודאי לא קיצוני כנטען, אני סבורה כי יש להתנהלות זו משקל ממשי בבואו של בית המשפט להכריע מה גובה הפיצוי שייפסק.

כך, ככל שאכן הטרידה קבלת דברי פרסומת את שלוותו של התובע בעוצמה כה משמעותית כפי שטען לפניי, בהחלט ניתן היה לצפות, כי יעיר את תשומת לב הנתבעת לאי הסרתו, לאחר מספר קטן יותר של הודעות, ולא ימתין להצטברותן של לא פחות מ – 25 הודעות. זאת, בייחוד בהתחשב בתוכן המענה שקיבל התובע לפנייתו (נספח 2 לכתב התביעה), אשר

בית משפט השלום בראשון לציון

תא"מ 20-06-2236 סנדר נ' באג מולטיסיסטם בע"מ

לא העיד על כך שבקשת ההסרה טופלה, אלא כי התקבלה מחוץ לשעות העבודה ולפיכך יקבל מענה בשעות הפעילות. במצב דברים זה, לאחר שלא קיבל מענה, בהחלט יכול היה התובע לפנות פעם נוספת.

אכן, אין מדובר בחובה החלה על התובע, ואין בעובדה שלא פנה כדי לשלול את זכותו לפיצוי. ואולם, להשקפתי, יש בה כדי להשליך במידה משמעותית על גובה הפיצוי שראוי לפסוק, בייחוד ביחס לדברי הדואר המאוחרים יותר שנשלחו לתובע, לאחר שכבר נוכח שלא הוסר מרשימת התפוצה.

מסקנה זו מתחזקת לאור תכליתו של החוק, שעיקרה הרתעת הגופים המסחריים שולחי דברי הפרסומת, בהתחשב במסקנתי כי מקור אי הטיפול בבקשת התובע להסרה בטעות או תקלה בתום לב, ובהינתן כי מייד לאחר פנייתו הנוספת באמצעות בא כוחו – הוסר התובע מרשימת התפוצה והפסיק לקבל דברי פרסומת. משמעות הדבר היא כי ככל שהיה התובע פונה אחרי שבוע-שבועיים או אחרי 10-5 הודעות - ולא אחרי 8.5 חודשים ו- 25 הודעות – היתה פנייתו מטופלת באותה עת, והפיצוי שניתן היה לעתור לו היה בהתאם.

אזכיר, כי מדובר במי שכבר בעת הרלוונטית (יולי עד ספטמבר 2019) כבר הגיש שתי בקשות לאישור תביעה ייצוגית בגין הודעות ספאם, ובהקשר זה אציין, כי לא שוכנעתי כלל כי כטענת התובע רגישותו היתרה לקבלת דברי פרסומת החל מהמחצית השנייה של שנת 2019 (לעומת השנים 2014-2019 בהן שלחה הנתבעת לתובע דברי פרסומת והוא לא ביקש הסרה) נבעה משינוי בהגדרות סינון הדואר, אלא שהתרשמתי כי סביר יותר שהדבר נבע בכך שנעשה מודע יותר לאפשרות להגיש תביעת ספאם ולזכות בפיצוי כספי לא מבוטל בגינה.

ושוב, אף כי לא מצאתי בכך חוסר תום לב השולל פיצוי, אני סבורה כי בהחלט יש בכך כדי להשפיע על גובה הפיצוי שיש לפסוק לתובע.

5. הנה כי כן, מצב הדברים הוא כזה, שלאחר שהתובע הסכים לקבל דברי פרסומת מן הנתבעת, חברה המוכרת לו ואשר מעת לעת רכש ממנה מוצרים באמצעות האתר (ראו נספח 6 לכתב ההגנה), ולאחר שבמשך שנים אחדות קיבל ממנה דברי פרסומת – אשר חלק מהם פתח - מבלי שביקש הסרה, בשלב מסויים קצה נפשו בכך, והוא ביקש להסירו. פנייתו – אשר נשלחה בדואר אלקטרוני אשר הנתבעת מסרה אותו ככתובת למשלוח בקשות הסרה - לא טופלה עקב תקלה בתום לב אצל הנתבעת, והוא בחר לפנות פעם נוספת רק בחלוף 8.5 חודשים במהלכם נשלחו לו 25 הודעות ספאם. מייד לאחר פנייתו השנייה, באמצעות בא כוחו, הוסר התובע מרשימת התפוצה.

בית משפט השלום בראשון לציון

תא"מ 20-06-2236 סנדר נ' באג מולטיסיסטם בע"מ

6. בעניין חזני (רעא 1954/14 חזני נ' שמעון הנגבי (סיתונית מועדות דאיה ורחיפה במצנחים (4.8.2014) עמד בית המשפט העליון על תכליות חוק הספאם והעקרונות לפסיקת הפיצוי, שעיקרם בנסיבות ביצוע ההפרה (תוכן הפרסום, התנהגות הנתבע, וכיוצ"ב), בצד השאיפה לעודד הגשת תביעות יעילות. בית המשפט העליון פסק, כי נקודת המוצא היא שתביעה בגין הפרה בודדת תזכה את התובע במלוא הסכום (1,000 ש"ח) כדי שתושג התכלית ההרתעתית, וככל שמספר ההפרות עולה כך גדלה התקרה שבית המשפט רשאי לפסוק, אולם עליו להיעצר בסכום המשקף הרתעה יעילה בנסיבות העניין ולא לפסוק מעבר לכך.

בנסיבות ענייננו, בהתחשב בעובדה שמדובר בנתבעת אשר לכתחילה קיבלה את הסכמת התובע למשלוח דברי פרסומת משך מספר שנים; כאשר אי הטיפול בבקשת ההסרה נבע מטעות או תקלה בתום לב, ומייד לאחר שהופנתה תשומת ליבה לכך הסירה את התובע מרשימת התפוצה; וכאשר כמות דברי הדואר ששלחה במהלך תקופה זו (בין התקלה באי הטיפול בבקשת ההסרה ועד הפנייה השנייה שטופלה מיידית) אינה מלמדת על עוצמת מחדלה או חומרתו, ובהתאמה אין בה כדי להשפיע באופן מהותי על גובה הפיצוי שייפסק, אני סבורה כי הפיצוי אשר יהיה בו כדי לשקף הרתעה יעילה בנסיבות העניין ולא מעבר לכך, אינו מתקרב לתקרת הפיצוי הסטטוטורי בגין 25 ההודעות, אלא נופל ממנו בהרבה.

בנסיבות העניין, מצאתי להעמיד את גובה הפיצוי שייפסק לתובע על סך של 7,500 ₪, המשקף פיצוי ממוצע של 300 ₪ להודעה, אף כי אין זה בהכרח העקרון המרכזי שהנחה אותי בקביעת גובה הפיצוי הכולל.

סוף דבר, אני מחייבת את התביעה בחלקה ומחייבת את הנתבעת לפצות את התובע בסך 7,500 ₪. נוסף על כך, תישא הנתבעת בהוצאות התובע ובשכר טרחת עו"ד בסך 2,500 ₪.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, ט"ו שבט תשפ"א, 28 ינואר 2021, בהעדר הצדדים.

כרמית בן אליעזר, שופטת

